

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
v é g z é s e**

Az ügy száma: Kfv.VII.37.407/2025/11.

A tanács tagjai: Dr. Varga Zs. András a tanács elnöke

Dr. Szilas Judit előadó bíró

Dr. Remes Gábor bíró

Dr. Sperka Kálmán bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Dr. Németh Ügyvédi Iroda

Dr. Németh Péter ügyvéd

cím2

Az alperes: Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal

cím3

Az alperes képviselője: Dr. Sente Réka Miléna és

Dr. Nagy Dániel kamarai jogtanácsos

A per tárgya: faanyag kereskedelmi lánc felügyelettel kapcsolatos erdészeti

hatósági ügyben hozott 6100/86042-1/2024. számú határozat, mint közigazgatási cselekmény
jogszerűségének vizsgálata

A felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék
113.K.704.572/2024/10. számú ítélete

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes (11. sorszám alatt)

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 113.K.704.572/2024/10. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felperesnek 672.744 (hatszázhetvenkétezer-hétszáznegyvennégy) forint, az alperesnek 884.390 (nyolcszáznyolcvannégyezer-

háromszázkilencven) forint felülvizsgálati eljárási költsége merült fel, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2017. március 8-án a város és hrsz.1 – a egyéb1 részét képező – ingatlanon (a továbbiakban: perbeli ingatlan) lévő faállomány lábon történő értékesítése tárgyában vevőként adásvételi szerződést kötött a perben nem álló cég1 bányavállalkozóval (a továbbiakban: Bányavállalkozó), majd ezt követően a faállományt letermelte és értékesítette.

[2] A Zala Megyei Kormányhivatal Zalaegerszegi Járási Hivatala (a továbbiakban: elsőfokú természetvédelmi hatóság) a 2019. október 18-án kelt határozatával a perbeli – a Mura-menti Tájvédelmi Körzethez tartozó országos jelentőségű védett természeti és Natura 2000 (HUBF20043) kiemelt jelentőségű természetmegőrzési területen lévő – ingatlanon 2017. évben történt engedély nélküli fakivágási tevékenység miatt a felperest figyelmeztetésben részesítette a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Tvt.) 38. § (1) bekezdés e) pontja alapján, mert a fa kitermelésére nem rendelkezett a természetvédelmi hatóság által kiadott engedéllyel. Természetvédelmi bíróság kiszabása helyett a figyelmeztetés alkalmazását a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Kkvvtv.) 12/A. § (1) bekezdésére alapította. A felperes fellebbezésére eljáró Pest Megyei Kormányhivatal (a továbbiakban: másodfokú természetvédelmi hatóság) a 2020. március 12-én kelt határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette, megállapítva, hogy az elsőfokú természetvédelmi hatóság a Tvt. 80. § (3) bekezdésére tekintettel egy éves határidőn túl semmilyen szankciót nem alkalmazhatott volna. A felperes keresete folytán eljáró Veszprémi Törvényszék a 2020. szeptember 9-én meghozott, 2.K.700.686/2020/20. számú ítéletével a másodfokú természetvédelmi hatóság határozatát – az elsőfokú határozatra is kiterjedően – hatályon kívül helyezte. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bányászati tevékenység értelemszerűen együtt járt a felszínen lévő növényzet, fa kivágásával, a bányászati tevékenységgel összefüggő környezetvédelmi engedély tartalmazta a természetvédelmi szempontok értékelését is, és külön engedély beszerzését nem írta elő, ezért annak hiánya miatt jogsértés nem volt megállapítható. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a 2021. február 17-én kelt, Kfv.III.37.877/2020/10. számú ítéletével a Veszprémi Törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította. Ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy a Tvt. 38. § (1) bekezdés e) pontja értelmében védett természeti területen a természetvédelmi hatóság engedélye szükséges az erdőről és az erdő védelméről szóló törvény hatálya alá nem tartozó fa, facsoport, fasor, fás legelőn lévő fa kivágásához. A bányászati tevékenységgel összefüggő működési engedély nem foglalta magában a természetvédelmi hatóság hatáskörébe tartozó fakivágáshoz szükséges engedélyt, ezért – bár szankció alkalmazásának már nem volt helye – a természetvédelmi hatóság a felperes terhére a jogsértést helytállóan állapította meg.

[3] Az alperes, mint faanyag kereskedelmi lánc felügyeletet ellátó erdészeti hatóság a felperessel szemben 2018. augusztus 14-én hivatalból hatósági eljárást indított, amelynek eredményeként a 2019. október 31-én kelt, 4300/1507-2/2019. számú határozatában (a továbbiakban: Határozat1) elrendelte a perbeli ingatlanról a felperes által letermelt és a perben nem álló cégeknek értékesített – illegális eredetűnek minősülő – fatermék forgalomba hozatalából származó 28.973.466 forint bevétel elkobzását. A felperes keresete alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 2023. január 16-án kelt, 110.K.703.219/2022/9. számú ítéletében (a továbbiakban: Ítélet1) a Határozat1-et megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Az Ítélet1 [110] bekezdésében megállapította, hogy az alperes az illegális fakitermelésre vonatkozó megállapításaihoz kötve van, mert a bíróság az e körben előterjesztett kereseti érvelést alaptalannak tartotta, másrészről előírta, hogy az alperes köteles a jogkövetkezmény(ek) alkalmazásánál az Ítélet1 [88]-[103] bekezdéseiben kifejtettek szerint eljárni azzal, hogy jogkövetkezmény alkalmazása esetén a mérlegelést két szinten is el kell végeznie: a jogkövetkezmények kiválasztása és az adott jogkövetkezmény alkalmazása körében is, oly módon, hogy az arányos, hatékony és visszatartó erejű legyen. Ennek során a közigazgatási szabályszegések szankcióinak átmeneti szabályairól, valamint a közigazgatási eljárási jog reformjával összefüggésben egyes törvények módosításáról és egyes jogszabályok hatályon kívül helyezéséről szóló 2017. évi CLXXIX. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) 4. § (1) bekezdés d) pontja szerinti fordulat alkalmazásának nincs helye. A [111] bekezdésben előírta továbbá, hogy amennyiben az alperes a jogkövetkezményt az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 90/K. § (1) bekezdésének a) pontjára alapítja, úgy bevételként a faválaszték értékesítéséből befolyt nettó összeg vehető figyelembe és köteles ennek során az Európai Parlament és a Tanács a fát és faterméket piaci forgalomba bocsátó piaci szereplők kötelezettségeinek meghatározásáról szóló, 2010. október 20-i 995/2010/EU rendelet (a továbbiakban: EUTR rendelet) 19. cikkében kifejtett alapelveket betartani.

[4] Az alperes az új eljárás eredményeként a 2023. február 14-én meghozott – és a felperes keresete alapján a 6100/9044-2/2023. számú határozattal módosított – 6100/4406-1/2023. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat2) elrendelte a felperes, mint faanyag kereskedelmi lánc szereplőjével szemben az általa letermelt és értékesített illegális eredetűnek minősülő fatermék forgalomba hozatalából származó 22.813.750 forint elkobzását. A felperes keresete alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 2024. március 24-én kelt, 112.K.701.926/2023/17. számú ítéletével (a továbbiakban: Ítélet2) a Határozat 2-öt megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Az Ítélet2 az iránymutatásában előírta, hogy az alperesnek az új eljárásban a bíróság korábbi ítélete alapján elrendelt megismételt eljárás keretein belül az Ítélet1 [110]-[111] bekezdésében foglaltak szerint kell eljárnia azzal, hogy köteles az Evt. 90/K. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezően figyelembe veendő körülményként a felperes által elkövetett jogsértést és nem annak törvényi vélelmét súlyozni, ezzel együtt kell a jogsértésben rejlő kockázat jellegét (meghatározó sajátosság, jellemzők összessége) és mértékét (szintjét, fokozatát vagy fokát) figyelembe venni és értékelni az arányos intézkedés kiválasztása érdekében, hogy annak megalapozottsága a határozat indokolásából megállapítható legyen.

[5] Az alperes a második megismételt eljárásban 2024. október 2-án hozta meg a 6100/86042-1/2024. számú határozatát (a továbbiakban: Határozat3), amelyben – a faanyag kereskedelmi lánc felügyeleti ügyekre kiterjedő erdészeti hatósági hatáskörben eljárva – a felperessel szemben elrendelte a faanyag értékesítéséből származó 22.813.750 forint nettó bevétel elkobzását. Határozata indokolásában az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekendését, 2. cikk c), g) és h) pontját, 4. cikk (1)-(2) bekezdését felhívva, leszögezte, hogy a felperes az illegális fakitermelésből származónak minősülő fatermék

forgalomba hozatalával megszegte az EUTR rendelet 4. cikk (1) bekezdése és az Evt. 90/A. § (1) bekezdése szerinti tilalmat. Az EUTR rendelet 4. cikk (2) bekezdése a piaci szereplők kellő gondosságát írja elő, amikor fát, vagy faterméket hoznak forgalomba, ennek részletszabályait 6. cikk tartalmazza. A faanyag-kereskedelmi láncba tartozó tevékenységekre vonatkozó kötelezettségek és tilalmak három pilléres rendszerében (1. illegális fatermék forgalomba hozatalának tilalma; 2. kellő gondosság elvén alapuló rendszer létrehozása, működtetése, fenntartása és annak megfelelő kereskedelmi tevékenység folytatása; 3. nyomon követhetőség biztosítása) az illegális eredetű fatermék forgalomba hozatala minősül a legsúlyosabb jogsértésnek. Az EUTR rendelet 4. cikk (1) bekezdésében foglalt abszolút tilalom megsértése esetén a súlyos jogkövetkezmény levonása minősül arányosnak a generális és speciális prevenciók célok megvalósítása szempontjából. Az elkobzás szankció alkalmazásának célja, hogy az illegálisan kitermelt fatermék az Unió belső piacán ne maradhasson forgalomban, az abból származó bevétel elkobzásával pedig a jogsértőt megfossza a jogsértéssel elért előnytől, ezért a leginkább hatékony és visszatartó erejű szankcióként a nettó bevétel teljes összegének az elkobzása indokolt.

[6] A jogsértés súlyának értékelésénél figyelembe vette, hogy a forgalomba hozott faterméket országos jelentőségű védett természeti területről, illetve Natura 2000 kiemelt jelentőségű természetmegőrzési területről termelték ki, így a természetvédelmi oltalom miatt a felperesnek fokozott körültekintéssel kellett volna eljárnia. Figyelembe vette a jogsértéssel érintett – az értékesítésre vonatkozó dokumentumok alapján számított – összesen 612,5 m³ nyárrönk és további 83 kamion faapríték mennyiségét, amely jelentős értéknek minősül. Ennek meghatározásánál a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 459. § (6) bekezdésében rögzített értékhatárokat vette figyelembe. Kifejtette, hogy a faanyag kereskedelmi lánc felügyeletével kapcsolatos eljárás, bejelentés, adatszolgáltatás, nyilvántartás és ellenőrzés részletes szabályairól szóló 414/2017. (XII. 18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 10. § (3) bekezdés b-c) pontjai értelmében a faanyag-kereskedelmi láncba kapcsolatosan végzett ellenőrzések végrehajtásának összefoglaló eredményeit évente a honlapján közzéteszi. A közzétett adatok alapján 2017-2023. közötti időszakban összesen 7.804 jogsértést és az összesen 15.433,7 m³ zár alá vett, elkobzott faterméket figyelembe véve, átlagosan 1,98 m³/jogsértés mennyiségi átlag adat állt rendelkezésre. A jelen jogsértéssel összefüggésben megállapított 612,5 m³ nyárrönk és 83 kamion faapríték-alapanyag ezért a közzétett statisztikai adatok tükrében is jelentős mennyiségű, az a becslések alapján legalább 200 darab, közepes szigetelésű, vegyes kazánnal ellátott, 140 m²-es családi ház egy évi téli fűtésére lett volna elég. A jogsértés kockázata és mértéke körében értékelte, hogy a felperes a faterméket az Unió belső piacán első alkalommal forgalomba hozó piaci szereplőnek minősül, a piaci szereplőkre vonatkozó kötelezettségek terhelik, ezért fokozott körültekintéssel kellett volna eljárnia, ennek ellenére a jogsértéssel érintett fatermékek nemcsak a forgalomba hozatalát, de a kitermelését is a felperes végezte.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes a Határozat3-mal szemben közigazgatási pert indított, végleges formában előterjesztett keresetében elsődlegesen a Határozat3 megváltoztatását és az alperes által alkalmazott intézkedés mellőzését, másodlagosan a megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte, perköltséget igényelt.

[8] Állította, hogy az alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1)-(2) bekezdését, 62. § -át, 81. § (1)

bekezdését, 99. §-át, 123. § (1) bekezdés f) pontját, és tévesen értelmezte az Evt. 5. § 30. pontját, 90/A. § (1)-(7) bekezdését, 90/J. § (1) bekezdését, 90/K. § (1)-(9) bekezdését, az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekkezdését, 2. cikk b), g)-h) pontját, 4. cikkét, 6. cikkét, 19. cikkét, a földművelésügyi igazgatási és hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 383/2016. (XII. 2.) Korm. rendelet 12. § (1) bekezdését és a Btk. 459. § (6) bekezdését.

[9] Álláspontja szerint az alperes a megismételt eljárásban az Ítélet2-ben foglaltakat nem teljesítette, mert az Evt. 90/K. § (1) bekezdésében írt mérlegelési szempontokat figyelmen kívül hagyva, az ügy szempontjából releváns körülményeket és tényeket mellőzve döntött. Az elkobzás súlyos szankció alkalmazásakor az alperesnek mérlegelnie kellett volna a jogsértés súlyát, a releváns körülményeket, de a Határozat3 továbbra sem tartalmazza ezeket az indokokat. Az alperes a Határozat3-ban nagyobb részt megismételte a Határozat2 megállapításait, a korábbi érveléséhez képest többletként az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekkezdésére hivatkozott, az ezzel összefüggő érvei azonban általánosak és elnagyoltak. Az alperes nem vette figyelembe, hogy az ingatlanon lévő – az Evt. hatálya alá nem tartozó – faállományt a bányavállalkozótól kapott információ alapján, annak tudatában termelte le, hogy a bánya működési engedélye a fa kivágására megfelelő jogosultságot biztosít és a növényzet eltávolítása a bánya akadálytalan működésének szükségszerű eleme. A faanyag kereskedelmi lánc nyomon követhetőségének biztosítására vonatkozó kötelezettségeinek maradtalanul eleget tett, hiszen az ingatlanról kitermelt faanyag elszállításáról kimutatást, az értékesítésről számlákat állított ki, a vevőkről pedig nyilvántartást vezetett. Az alperesnek a faanyag jelentős mennyiségére vonatkozó megállapítása is megalapozatlan.

[10] Az alperes a védiratában – a határozatban foglalt indokokat fenntartva – a felperes keresetének elutasítását kérte.

A jogerős ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság a 2025. április 16-án kelt, felülvizsgálni kért jogerős ítéletével (a továbbiakban: Ítélet3) a Határozat3-mat megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[12] Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alperes az Ítélet2-ben foglaltaknak a megismételt eljárásban eleget tett-e. Az Ítélet2 új eljárásra vonatkozó iránymutatására utalva, kifejtette, hogy az alperes az előírásokat nem teljesítette és a Határozat3 a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményben (a továbbiakban: 2/2015. KMK vélemény) foglaltaknak sem felel meg. Az Evt. 90/K. § (1) bekezdés alapján a jogsértés súlyának, a jogsértésben rejlő kockázat jellegének és mértékének tekintetében az alperes továbbra is adós maradt az okszerű indokolás kifejtésével. A Határozat3 indokolása kiegészült ugyan az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekkezdéseivel, azonban a kockázat értékelése tekintetében elvégzett mérlegelésből hiányzik a jogsértésben rejlő kockázat jellege, annak mértéke (szintje, fokozata, vagy foka) és annak a jogsértés megítélése szempontjából logikus, okszerű súlyozása. Az EUTR rendelet 2. cikk f) és h) pont, az Evt. 5. § 30. pont és a 90/A. § (5) bekezdés együttes értelmezése alapján a jogszabály megsértésével végzett fakivágás esetén vélelmezni kell, hogy a fatermék illegális kitermelésből származik. Az Evt. 90/K. § (1) bekezdése a jogsértés esetére mérlegelési szempontokat határoz meg, amelyek értékeléséről

az alperesnek kell a határozat indokolásában számot adni. A Határozat3 indokolásából továbbra sem következik, hogy az egyetlen és szükségszerű jogkövetkezmény a bevétel teljes elkobzása volt, az alperes a jogkövetkezmény alkalmazásánál nem a jogsértés súlyát, hanem magát a vélelmet értékelte. A jogsértéssel érintett famennyiség jelentős értéke a Btk. szabályaival nem igazolható, az ezzel összefüggő további példák pedig túl általánosak. Az Ákr. 2. §-ában foglalt alapelv is sérült, mivel alperes nem indokolta meg, hogy a felperes által teljesített – az EUTR rendelet 6. cikke szerinti – naprakész nyomon követhetőségi rendszer ellenére miért vált mégis indokolttá a bevétel elkobzása. Nem indokolta azt sem, hogy az érintett terület természetvédelmi státusza milyen szempontból minősül értékelendő körülménynek. A Tvt. 80. § (1) bekezdés b) és e) pontja alapján a védett természeti értéket károsítóval szemben ugyanis természetvédelmi bírság szabható ki, amelyet nem alperes, hanem a természetvédelmi hatóság jogosult érvényesíteni. A felperessel szemben azonban a kitermelés ellenére a természetvédelmi hatóság sem első-, sem másodfokon nem szabott ki bírságot. Összességében arra a következtetésre jutott, hogy az alperes az Ítélet2-ben előírt iránymutatásnak nem tett eleget, amellyel megsértette az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontját és a Kp. 97. § (4) bekezdését, ezért a Határozat3 megsemmisítése és új eljárás elrendelése indokolt.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[13] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben az Ítélet3 hatályon kívül helyezését kérte, hivatkozva arra, hogy az a Kp. 85. § (2), (5) bekezdését, 97. § (4) bekezdését, az Ákr. 2-3. §-át, 62. §-át, 98-99. §-át, 123. § (1) bekezdés f) pontját, az Evt. 90/A. § (5) bekezdését, 90/K. § (1) bekezdés a) pontját, az EUTR rendelet 2. cikk g) pontját, 4. cikk (1)-(3) bekezdését és a 19. cikk (1) bekezdését sérti. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben irányadó tényállást helytelenül állapította meg, a Határozat3 indokolásában elvégzett mérlegelését nem okszerűségi szempontból vizsgálta, nem fejtette ki, hogy a mérlegelés körében pontosan milyen mulasztást ró a terhére, ezért iratellenesen és jogszabálysértően jutott arra a következtetésre, hogy a megismételt eljárásban az Ítélet2-ben foglaltaknak nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság a jogszabály céljának és rendszertani sajátosságainak figyelmen kívül hagyásával értelmezte az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekendését, 4. cikk (1)-(3) bekezdését és 19. cikkét.

[14] Az ügy szempontjából lényeges tény, hogy a perbeli ingatlanon lévő fa kivágására a természetvédelmi hatóságtól a felperesnek nem volt engedélye, ezért a felperes által végzett fakivágás jogszerűtlen volt, melyet a Veszprémi Törvényszék 2.K.700.686/2020/20. számú ítéletét hatályon kívül helyező Kfv.III.37.877/2020/10. számú kúriai ítélet megállapított. Az Ítélet1 és Ítélet2 ennek alapján egyaránt megállapította, hogy a fatermék illegális kitermelésből származik, amelyhez az eljárása során kötve volt. A felperes az EUTR rendelet 2. § g) pontja értelmében az illegálisan kitermeltnek minősülő faanyagot hozta forgalomba, amellyel az EUTR rendelet 4. cikk (1) bekezdését, illetve az Evt. 90/A. § (1) bekezdését megsértette. Az elsőfokú bíróság tévesen és jogsértően foglalt állást arról, hogy az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja szerinti semmisségi ok áll fenn, ugyanis a megismételt eljárásban a jogsértés miatt alkalmazott jogkövetkezménnyel összefüggő mérlegelése az Ítélet1-ben és az Ítélet2-ben foglaltaknak egyaránt eleget tesz, valamint a Határozat3 megfelel a 2/2015. KMK véleményben foglaltaknak is.

[15] A Határozat3-ban az Evt. 90/K. § (1) bekezdésében és az EUTR rendelet 19. cikkében foglalt szempontok értékelésével a két szintű mérlegelést elvégezve döntött az

alkalmazandó intézkedésről, amelynél a jogsértés súlyát, a jogsértésben rejlő kockázat mértékét és jellegét egyaránt figyelembe vette. Az Ítélet3 [38] bekezdésében kifejtettekkel szemben a felperes által megvalósított jogsértésnek az EUTR rendelet egyéb előírásainak megsértéséhez viszonyított súlyát, e között a kellő gondossági rendszer egyes elemeinek hiányát vagy nem megfelelő alkalmazását generálisan értékelte, hivatkozva e körben az EUTR rendelet által megfogalmazott kötelezettségek hármass pillérű szerkezetére. Másrészt speciális jelleggel, a hasonló jogsértések hatósági gyakorlatából megismerhető részletes adatokkal támasztotta alá, hogy a felperes által elkövetett jogsértés konkrétan milyen súlyúnak minősül. E körben értékelte a faanyag mennyiségét, annak értékét. Az EUTR rendelet 4. cikk (2)-(3) bekezdése és 6. cikke szerinti kellő gondossági rendszer működtetésére vonatkozó kötelezettséggel összefüggésben értékelte a perbeli ingatlan védett természeti területi minőségét is, a felperesnek ugyanis a kockázatértékelése során figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy védett természeti területen lévő fa kitermelésére milyen speciális jogszabályok vonatkoznak, éppen az illegális kitermelésből származó fatermék forgalomba hozatalának elkerülése érdekében. Ennek jelentősége van annak tükrében is, hogy az EUTR rendelet megalkotásának egyik fontos indoka az illegális fakitermelés megakadályozására vonatkozó környezetpolitikai célok érvényre juttatása volt. A felperes az illegálisan kitermelt és jogellenesen forgalomba hozott faanyag vonatkozásában a számlaadási, szállítójegy kiállítás és nyilvántartási kötelezettségének eleget tett ugyan, de az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben ezzel nem teljesítette teljeskörűen az EUTR rendelet 4. cikk (2) bekezdése és 6. cikke szerinti kellő gondosság elvén alapuló rendszer megvalósítását, mert az nem csak a naprakész nyomkövetést jelenti, ennél sokkal szélesebb kötelezettségeket foglal magában. A kellő gondosság elve nem teljesült, amikor a felperes a NATURA 2000 védelem alatt álló területen a fát kizárólag a Bányavállalkozótól kapott információ alapján termelte le, majd utóbb értékesítette. Az elsőfokú bíróság valójában az általa alkalmazott jogkövetkezményre és annak mértékére vonatkozó döntését mérlegelte felül, anélkül, hogy megjelölte volna azokat a mérlegelési szempontokat, amelyek elmaradását hiányolta. A jogerős ítélet megállapításai ezért ellentétesek a Kúria a Kfv.III.37.188/2021/6., Kfv.VI.37.026/2022/8. és Kfv.V.37.095/2023/4. számú határozatokban lefektetett elvekkel, mert az Ítélet3-ban kifejtettekkel szemben a döntését az egyedi ügy sajátosságai figyelembevételével, okszerű mérlegeléssel hozta meg, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatók. A mérlegelésre vonatkozó jogszabályi feltételek teljesítése esetén a határozat megsemmisítése pedig nem indokolt azon az alapon, hogy eltérő mérlegelés mellett más, ugyancsak jogszerű döntés is hozható lett volna. A jogerős ítélet továbbá eltér a Kúria Kfv.II.37.481/2021/7. számú precedensértékű határozatától. A hivatkozott kúriai döntés elvi tartalma rögzíti, hogy az Evt-ben meghatározott feltételek fennállása esetén a hatóságnak vélelmeznie kell, hogy a fatermék illegális kitermelésből származik.

[16] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja szerinti semmisségi ok fennállását. Az Ítélet2 indokolása visszautalt az Ítélet1 [110]-[111] bekezdésében foglaltakra, megállapítva, hogy az alperesnek az Evt. 90/K. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezően figyelembe veendő körülményként a felperes által elkövetett jogsértést és nem annak törvényi vélelmét kell súlyoznia, ezzel együtt a jogsértésben rejlő kockázat jellegét, mértékét kell figyelembe vennie. Az elsőfokú bíróság az Ítélet3-ban részletesen kifejtette és megindokolta, hogy az alperes ebben a körben továbbra sem teljesítette az okszerű indokolási kötelezettségét, amellyel az alperes állításával szemben nem felülmérlegelést végzett. A mérlegelés körében felhívott kúriai határozatok tényállása eltérő volt, ezért azok a perbeli ügyben nem voltak irányadóak. Az elsőfokú bíróság az Ítélet2 előírását tekintette irányadónak, az alperes az abban tett megállapításokat a vélelem körében

sem írhatja felül. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a szükségesség és arányosság körében a mérlegelési szempontokat nem teljesítette, mert az illegális fakitermelés védelme miatt a legsúlyosabb jogkövetkezményt alkalmazta, amely nem igazolható. Az elkobzás intézkedés alkalmazására csak egyéniesített tényállás alapján, az ügyben ténylegesen feltárt jogsértés megfelelő súlyának meghatározásával és a jogsérelemben rejlő kockázat mértékének, jellegének figyelembevételével kerülhetett volna sor.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja és b) pontja alkalmazásával befogadta, mert a faanyag kereskedelmi lánc szereplőkkel szembeni ellenőrzéssel, a feltárt jogsértésekkel összefüggésben indult eljárással és alkalmazott jogkövetkezményekkel összefüggő kiemelt környezetvédelmi célok megvalósítása társadalmi jelentőségű kérdés, valamint a mérlegelési jogkörben hozott határozatok jogszerűségi vizsgálata körében a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott kúriai határozatokban és a jogerős ítéletben szereplő jogi álláspont összevetése volt indokolt.

[18] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között – a megjelölt jogszabálysértések mentén – vizsgálta felül. A Kúria az érdemi elbírálás eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem – az alábbiak szerint – alapos.

[19] A jelen ügyben az elsőfokú bíróságnak az alperes által már második alkalommal megismételt hatósági eljárásban hozott Határozat³ jogszerűségéről kellett állást foglalnia. A Kp. 97. § (4) bekezdése értelmében a megismételt eljárásban a hatóságot az ítélet rendelkező része és indokolása is köti. A bíróság által elrendelt megismételt hatósági eljárásban hozott határozat jogszerűségi vizsgálatának terjedelmével, az anyagi jogerő hatás figyelembevételével az új eljárás sajátosságaival és az új eljárásban meghozandó döntés kereteivel összefüggésben a kúriai gyakorlat kiforrott (Kfv.V.35.272/2021/8., Kfv.IV.37.179/2021/6., Kfv.II.37.424/2021/7., Kfv.III.38.148/2021/6., Kfv.V.35.057/2022/5., Kfv.IV.37.094/2022/4., Kfv.II.37.512/2022/4., Kfv.IV.39.008/2022/6., Kfv.III.45.201/2022/8., Kfv.VII.45.029/2023/16., Kfv.VII.37.467/2023/10.). Ennek lényege, hogy az alapeljárásban meghozott ítélettel véglegesen eldöntött jogkérdések – anyagi jogerőhatásuk miatt – a továbbiakban már nem tehetők vitássá, az új eljárásra előírt iránymutatás pedig kijelöli azokat a kereteket, amelyek között a hatóság változatlan tényállás mellett a vizsgálatát lefolytathatja. A megismételt eljárás ezért nem lehet parttalan, a korábbi ítélet jogkérdésekben elfoglalt egyértelmű állásfoglalása változatlan tényállás és a megismételt eljárásra alkalmazandóként előírt új jogszabályi rendelkezés hiányában kötőerővel bír, ugyanakkor a bíróság által elrendelt vizsgálatot a hatóságnak az iránymutatásban foglaltak szerint el kell végeznie, az ítéletben írt előírások elmulasztása a határozat Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja szerinti semmisséget eredményezheti.

[20] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta mindenekelőtt azt a kérdést, hogy az alperes az Ítélet²-ben előírtaknak a megismételt eljárás során eleget tett-e, azonban ennek értékelésénél az alperes által elvégzett mérlegeléssel összefüggésben olyan követelményeket fogalmazott meg, illetve olyan mulasztást rótt a terhére, amelyek az Ítélet²-ben elrendelt vizsgálaton túlmutatnak, valamint konkrétumot nélkülöző általános előírásokat tartalmaznak.

[21] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a jelen ügyben a tényállás megállapításánál abból kellett kiindulni, hogy a felperes a jogsértéssel érintett faanyagot a természetvédelmi előírások megsértésével termelte ki, melyet az Ítélet1 és Ítélet2 egyaránt megállapított, majd ezt követően a faanyagot forgalomba hozta. A Kúria a Kfv.III.37.877/2020/10. számú ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy a bányászati tevékenységre vonatkozó környezetvédelmi engedély nem pótolta a perbeli ingatlanon a fa kivágására vonatkozó engedélyt, ezért a felperes a faanyag kitermelésével – természetvédelmi hatóság által kiadott engedély hiányában – a Tvt. 38. § (1) bekezdés e) pontját megsértette, a természetvédelmi hatóság a felperessel szemben e jogsértés miatt kizárólag az elévülésre tekintettel nem alkalmazott jogkövetkezményt. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával szemben a jelen ügyben annak nem volt relevanciája, hogy a természetvédelmi hatóság a felperessel szemben nem szabott ki bírságot, mert ettől függetlenül a természetvédelmi hatóság engedélye nélkül végzett fakitermelésért a felelőssége megállapítható volt, a felülvizsgálattal érintett eljárásban pedig az alperes erdészeti hatóságként faanyag kereskedelmi lánc felügyeleti hatáskörben járt el, amely a természetvédelmi hatáskörtől egyértelműen elkülönül.

[22] A Tvt. 38. § (1) bekezdés e) pontjának megsértése miatt a felperes által kitermelt fa az EUTR rendelet 2. cikk g) pontja alapján illegálisan kitermeltnek minősült, mert azt a kitermelés szerinti ország – Magyarország – alkalmazandó jogszabályának megsértésével végezték. Az alperes hatásköre a faanyag kereskedelmi lánc felügyeleti jogkörben eljárva az EUTR rendelet, illetve az Evt. faanyag kereskedelmi lánc szereplőire vonatkozó előírások betartására terjedt ki. Az EUTR rendelet 4. cikk (1) bekezdése és az Evt. 90/A. § (1) bekezdése értelmében az illegális kitermelésből származó fát tilos piaci forgalomba hozni. A felperes az általa kitermelt faanyag értékesítésével a faanyag kereskedelmi lánc szereplőjévé vált, e tevékenységét az alperes jogosult volt ellenőrizni, amelynek eredményeként azt állapította meg, hogy a felperes a fenti jogszabályi rendelkezéseket megsértette, amikor az illegálisan kitermeltnek minősülő faanyagot piaci forgalomba hozta. Az EUTR rendelet 19. cikke felhatalmazza a tagállamokat az e rendelet megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályok és végrehajtásuk biztosításához szükséges intézkedések megtételére, az EUTR rendelet 19. cikk (2) bekezdése a szankciókra vonatkozó példálózó felsorolást tartalmaz azzal a követelménnyel, hogy a jogkövetkezményeknek hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A fenti felhatalmazás alapján az Evt. 90/K. §-a tartalmazza azokat az intézkedéseket, amelyeket az alperes a jogsértés megállapítása esetén alkalmazhat. Az intézkedés megválasztása és esetleges mértékének meghatározása az alperes mérlegelési jogkörébe tartozik, a mérlegelés körében e rendelkezés szerint a jogsértés súlyát, a jogsértésben rejlő kockázat mértékét és jellegét kell figyelembe vennie és értékelnie, az egyes mérlegelendő szempontokra vonatkozó további előírást az Evt. 90/K. §-a nem tartalmaz.

[23] Az Ítélet2-ben a bíróság az új eljárásra az Ítélet1 [110] - [111] bekezdésben foglaltak szerinti eljárást írta elő azzal, hogy az alperesnek az elkövetett jogsértést kell súlyozni, a jogsértésben rejlő kockázat jellegét és mértékét kell figyelembe venni az arányos intézkedés kiválasztása érdekében a mérlegelés szempontjainak ismertetése mellett. Az Ítélet1 [110] bekezdésében a bíróság leszögezte, hogy a felperes részéről az illegális kitermelés ténye igazolt, ehhez a megállapításhoz az alperes az új eljárás során is kötve van, másrészt a mérlegelést a jogkövetkezmény kiválasztása és annak alkalmazása során is el kell végeznie az Evt. 90/K. §-ában és az EUTR 19. cikkében foglaltak szerint. A [111] bekezdésben előírta továbbá, hogy a bevétel elkobzása intézkedés alkalmazása esetén a döntését nem a Szankciós törvény 4. § (1) bekezdés d) pontjára, hanem az Evt. 90/K. §-ára kell alapítania. Az Evt. 90/K. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazása esetén bevételként csak az általános forgalmi adóval

csökkentett összeg vehető figyelembe és a mérlegelést ebben az esetben is az EUTR rendelet 19. cikke szerint kell elvégezni.

[24] Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásra vonatkozó fenti előírások tükrében kellett vizsgálnia, hogy az alperes a második megismételt eljárásban az Ítélet² által előírt mérlegelést elvégezte-e, figyelemmel a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűségi vizsgálatának terjedelmére vonatkozó kúriai gyakorlatra (Kfv.VII.37.130/2020/5., Kfv.III.37.188/2021/6., Kfv.VI.37.026/2022/8., Kfv.V.37.095/2023/4., Kfv.VI.37.379/2023/7., Kfv.III.37.328/2024/76.) is. A Kp. 85. § (5) bekezdése értelmében mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv a hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e. Az irányadó kúriai gyakorlat alapján mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén a hatóság az adott ügy egyedi sajátosságaira, a jogszabály által meghatározott keretekre figyelemmel dönt az alkalmazandó jogkövetkezményről, illetve annak mértékéről. A hatóság mérlegelése jogszerűségi szempontból vizsgálandó, annak felülmérlegelésére nincs lehetőség. A mérlegelés abban az esetben jogszabálysértő, ha a hatóság az adott jogszabály által kötelezően mérlegelendő szempontokat mellőzi, zárt felsorolásban szereplő mérlegelési szempontok esetén az ügy érdemével össze nem függő egyéb szempontot vesz figyelembe, a határozat indokolásából a mérlegelés során általa figyelembe vett szempontok nem állapíthatóak meg vagy a mérlegelése nem okszerű.

[25] A Kúria megállapította, hogy a jelen ügyben a fenti jogszerűtlen mérlegelési körülmények egyike sem állt fenn. Az Ítélet² iránymutatásának alperes általi elmulasztásával és az alperes által elvégzett mérlegelés hiányosságával kapcsolatban az elsőfokú bíróság iratellenesen és tévesen foglalt állást, amikor azt állapította meg, hogy az alperes valójában nem a jogsértést, hanem annak vélelmét értékelte, valamint a jogsértés súlyának, a jogsértésben rejlő kockázat jellegének és mértékének tekintetében továbbra is adós maradt az okszerű indokolás kifejtésével.

[26] A jogerős ítélet megállapításával szemben az alperes a Határozat³ indokolásában az EUTR rendelet 2. cikk fogalmi meghatározásaiból kiindulva, az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján részletesen kifejtette, hogy a felperes az illegális fakitermelésből származónak minősülő fa forgalomba hozatalával jogsértést követett el, amellyel az EUTR rendelet 4. cikk (1) bekezdése és Evt. 90/A. § (1) bekezdése szerinti tilalmat megszegte. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben tehát az alperes a jogkövetkezmény alkalmazását megelőzően nem vélelemből, hanem a felperes által megvalósított konkrét, a Kúria Kfv.III.37.877/2020/10. számú ítéletében már megállapított, és az elsőfokú bíróság által nem felülbírálható jogsértésből, a felperes által végzett illegális fakitermelésből indult ki.

[27] Az Evt. 90/K. §-a jogsértés megállapítása esetén számos intézkedés alkalmazását teszi lehetővé, az alperes e jogkövetkezmény megválasztásáról is mérlegeléssel dönt. Az Evt. 90/K. §-a többféle intézkedést tesz lehetővé, ezek többek között a jogellenesen forgalomba hozott vagy forgalomba hozni kívánt fatermék és az ebből származó bevétel elkobzásának elrendelése, faanyag hatóság általi értékesítése, zárlati intézkedés elrendelése, az elkobzott faanyag értékesítése vagy megsemmisítése, illetve erdővédelmi bírság kiszabása lehetnek. Az alperes a Határozat³ indokolásából kitűnően a felperes terhére alkalmazott jogkövetkezményt – az illegális kitermelésre is figyelemmel – a lehetséges intézkedések közül mérlegeléssel állapította meg, azt az Evt. 90/K. § (1) bekezdés a) pontjára alapította. A mérlegelése során a jogsértést összevetette az EUTR rendelet 4. cikk (2) bekezdésében és a 6. cikkben szereplő kellő gondosság elvén alapuló rendszer alkalmazására vonatkozó

kötelezettséggel és megállapította, hogy az illegális kitermelésből származó faanyag forgalomba hozatala minősül a legsúlyosabb jogsértésnek. A jogkövetkezmény megválasztásánál figyelemmel volt arra, hogy a megtett intézkedés kellő visszatartó erővel bírjon, illetve arra a körülményre is, hogy a felperes a fa, illetve fatermék első magyarországi forgalomba hozójának minősül. A fentiekre tekintettel az alperes a jogkövetkezmény megválasztásánál az Ítélet2 által előírt mérlegelést elvégezte, az EUTR rendelet 19. cikkére figyelemmel az Evt. 90/K. § (1) bekezdésben szereplő intézkedések közül a jogsértés egyedi körülményeire alapján az általa alkalmazott szankciót jogszerű mérlegeléssel állapította meg.

[28] A jogkövetkezmény mértékének meghatározásához az EUTR rendelet (16)-(17) preambulumbekkezdése, 19. cikk (2) bekezdése alapján azt értékelte, hogy a fa országos jelentőségű védett természeti, illetve Natura 2000 jelölésű területről származik, ahol a természetvédelmi oltalom miatt a felperesnek fokozott körültekintéssel kellett volna eljárnia. Figyelembe vette a jogsértéssel érintett fa jelentős mennyiségét, amelyet a Határozat3 indokolásában számszerűen, táblázatos formában is rögzített. Nem tekinthető jogszabálysértőnek vagy kirívóan okszerűtlen mérlegelési szempontnak, hogy az alperes a Btk. 459. § (6) bekezdését is figyelembe vette, mivel ez ténylegesen a jogsértő cselekménnyel okozott kár vagy vagyoni hátrány értékhatárára vonatkozik, így támpontul szolgálhat más, nem büntető jogkövetkezmény mérlegeléséhez is. Az elsőfokú bíróság megállapításától eltérően továbbá az alperes a jelentős érték meghatározásánál nem csak a Btk. szabályait vette figyelembe, hanem a fa mennyiségét a jogszabály által előírt évente közzétett statisztikai adatokkal is összevetette, valamint azt is értékelte, hogy a faapríték alapanyag mennyiség fűtőanyagként történő felhasználása esetén hány családi ház egy évi fűtésére lett volna elég. A jogsértésben rejlő kockázat jellegénél és mértékénél hangsúlyosan vette figyelembe a kellő gondosságon alapuló rendszer alkalmazásának és a kockázatértékelésnek a hiányosságát, amely a természetvédelmi engedély hiányában illegálisan kitermelt fa forgalomba hozatalát eredményezte. Kifejtette azt is, hogy a jogsértés súlyára és a benne rejlő kockázat jellegére tekintettel – miután a fatermék a továbbértékesítés és feldolgozás miatt már nincs meg – a faanyag értékesítéséből származó bevétel elkobzása intézkedés alkalmas arra, hogy a felelőst megfossza a jogsértésből származó gazdasági haszontól. A szankció mértékénél figyelemmel volt az Ítélet2 által visszautalt Ítélet1 előírására, miszerint az értékesítésből származó bevételnek csak a nettó értéke vehető figyelembe. Mindezek alapján az alperes számot adott azokról a szempontokról, amelyeket a jogkövetkezmény mértékénél a jogsértés súlyával arányosan figyelembe vett. Miután az irányadó jogszabályok csak a mérlegelés általános feltételeit határozzák meg, erre vonatkozóan taxatív vagy példálózó felsorolást nem tartalmaznak, nem volt azonosítható olyan mérlegelési kritérium sem, amelyet az alperes az eljárása során értékelni elmulasztott, és ilyen konkrét – az érdemi döntésnél figyelembe veendő – körülményre az elsőfokú bíróság sem utalt.

[29] A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy az alperes a második megismételt eljárása során a bíróság által ítélet2-ben előírt követelményeknek maradéktalanul eleget téve a kétszintű mérlegelést elvégezte, a jogerős ítélet megállapításával szemben a mérlegeléséről a szükséges és elégséges mértékben számot adott. Az elsőfokú bíróság az alperes által okszerű mérlegeléssel megválasztott jogkövetkezmény kiválasztásának elvitatásával valójában a jogkövetkezmény felülmérlegelését végezte el. Okszerűtlen és jogszabálysértő mérlegelés hiányában azonban az alperes döntésének felülmérlegelésére nincs lehetőség, sőt, ez ellentétes a Kúriának az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt Kfv.III.37.188/2021/6. számú közzétett határozatában kifejtett jogértelmezéssel {Indokolás [31]-[32], [37], [40]-(42)}, ezért a Határozat3 megsemmisítése nem volt indokolt, az elsőfokú bíróság jogszerűen vonta el az alperes hatóság hatáskörét.

[30] Minderre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[31] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Kúria jelen végzésben írt jogértelmezését követve kell a felperes keresetéről érdemben döntenie azzal, hogy az alperes a megismételt eljárásban a korábbi Ítélet² iránymutatásának eleget tett, a Határozat³ a mérlegelési jogkörben hozott határozat jogszerűségi feltételeit maradéktalanul teljesíti, ezért az az elsőfokú bíróság által a jogszabályi kereteket meghaladóan nem mérlegelhető felül.

A döntés elvi tartalma

[32] *A bíróság által elrendelt megismételt eljárásban a bíróságnak kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy az újabb hatósági határozat megfelel-e az új eljárásra kötelező ítéletben foglaltaknak, az alperes a jogerős ítéletben előírt iránymutatásnak eleget tett-e. Ha a bíróság a megismételt eljárásra a hatóság által alkalmazott jogkövetkezmény és annak mértéke körében a mérlegelés újbóli elvégzését írja elő, és ezt a megismételt eljárás eredményeként a hatóság teljesíti, jogszabálysértő, illetve kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában a határozat megsemmisítésének sincs helye.*

Záró rész

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[34] A Kúria a felperes és az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének összegét a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 110. § (3) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A Kúria a felülvizsgálati per költség összegéről a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1)-(2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel határozott.

[35] A Kúria végzése elleni felülvizsgálat előterjesztésének lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. október 28.

Dr. Varga Zs. András s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szilas Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Remes Gábor s.k.
bíró

Dr. Sperka Kálmán s.k.
bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k.
bíró